

ДЛЯ МАЛЕНЬКИХ

החולצה של ויטיה

פראן לבסטיק
איירה ג. קופטלובה

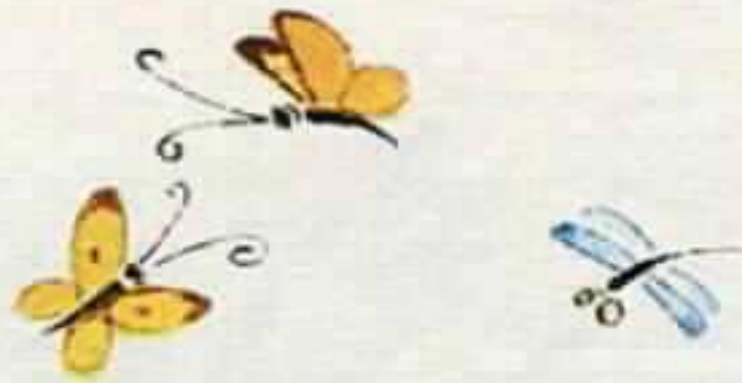

חיה פעם אלמנה. שבעה ילדים היו לה.
היא עבדה מבוקר עד מאוחר בלילה
ובכל זאת לא הרוויחה מספיק כדי לקנות
לילדיה חולצות חדשות. לצעירים היא
תיקנה את החולצות הישנות של אחיהם
הגדולים. ויטיה, הצעיר ביותר, קיבל
תמיד את החולצה הישנה ביותר ומלאת
טלאים.

לב טוב היה לויטיה. הוא הלך פעם בשביל ופגש טלה
קטן שתעה בדרך והיה רעב מאוד. ויטיה הוביל אותו
לאחו שבו צמחו העשבים הטעימים ביותר.
"תודה לך ויטיה" אמר הטלה "אני רואה שהחולצה
שלך ישנה מאוד. הרוח עוברת בה מחור לחור,
מטלאי לטלאי. קח קצת הפרווה שלי, מהצמר שעלי.
הוא יספיק בדיוק לחולצה אחת חמה."

ויטיה הודה לטלה, לקח את הצמר והתחיל לחזור הביתה. בדרך עבר ליד שיח קוצני יבש, צמא לקצת מים. ויטיה ריחם עליו. שאב מים בידיים והשקה את השיח.

"תודה לך ויטיה" אמר השיח "אמור לי. מה אתה מחזיק בידך?"

"הטלה נתן לי צמר לחולצה חדשה" ענה ויטיה. "תן לי ואני אטווה את הצמר" אמר השיח הקוצני. הוא לקח את הצמר והתחיל למשוך, למתוח חוטים חזקים ולגלגל אותם בסליל.

"הנה לך סליל חוטי צמר" אמר השיח הקוצני "הוא מספיק בדיוק לחולצה חדשה."

ויטיה הודה לשיח הקוצני, לקח סליל הצמר והמשיך ללכת הביתה. פתאום ראה עכביש יער שנכנס לאבק הדרך ולא יכול היה ללכת יותר.

ויטיה העביר את העכביש לצד הדרך והניח אותו על
הדשא.
"תודה לך, ויטיה" אמר העכביש "ספר לי מה אתה נושא
שם?"
"קיבלתי מהטלה צמר לחולצה חדשה והשיח הקוצני
טווה ממנו חוטים."
"אוכל לארוג לך בד מהחוטים האלה" אמר עכביש היער.
והוא התחיל לארוג בד מחוטי הצמר. ברגליו הדקיקות
הוא העביר מהר את החוטים הנה והנה, הנה והנה
ושיזור אותם לבד.
וכשארג כבר חתיכת בד, אמר העכביש "הנה לך בד.
הוא יספיק בדיוק לחולצה אחת."
ויטיה הודה לעכביש היער, לקח את הבד והמשיך ללכת
הביתה. בדרך ראה סרטן שצבת שלו נתפסה תחת אבן.
ויטיה הזיז את האבן ושחרר את הסרטן.
"תודה לך, ויטיה" אמר הסרטן "אמור לי, מה אתה נושא
בידיך?"

"הטלה נתן לי צמר לחולצה חדשה. השיח הקוצני טווה ממנו חוטים. ועכביש היער ארג חתיכת בד."
"פגשת בדיק את זה שדרוש לך" אמר הסרטן "תן לי את הבד ואני אחתוך ממנו חולצה נהדרת." ובצבתות החדות שלו הסרטן חתך בזריזות את הבד. הבד מספיק לגב, לחזה, לשרוול ימני ולשמאלי וגם לצווארון.

"קח אותם" אמר הסרטן "עכשיו נשאר רק הדבר הקל ביותר - לתפור את הכל ביחד לחולצה חדשה."
ויטיה הודה לסרטן והלך הלאה. ופתאום ראה בעשב גוזל ציפור-אורג שנפל מהקן. הוא החזיר את הגוזל לקן שעל העץ.

"תודה לך ויטיה" אמרה אמא-ציפור "ומה יש שם בדיך?"

"הטלה נתן לי צמר לחולצה חדשה. השיח הקוצני טווה ממנו חוטים. העכביש ארג מהם בד והסרטן גזר אותו. עכשיו צריך רק לתפור את חלקי החולצה ביחד." "לא תמצא כאן חייט טוב ממני" אמרה ציפור-אורג. היא התחילה לתפור את החולצה במקור שלה החד כמו מחט. היא חיברה את הגב אל החזה, את השרוולים, הימני והשמאלי וגם את הצווארון למעלה. התקבלה חולצה חמה יפהפה. ויטיה הודה לציפור, לבש את החולצה והלך הביתה. ראו אותו האחים וקראו "ראו-נא, ראו. לווטיה חולצה חדשה! מאין לך החולצה, ויטיה?"

"קיבלתי אותה מהטלה, מהשיח הקוצני, מעכביש היער,
מהסרטן ומציפור-אורג" ענה ויטיה.
ומאז הלך ויטיה רק בחולצה החדשה שלו, חולצה כה יפה
שאף אחד עוד לא ראה כזו.

